

De Kronieken van
NARNIA

C. S. LEWIS

C.S. Lewis

De Kronieken van
NARNIA

Vertaald door
Imme Dros

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vijfde druk 2025

2010, Copyright © Nederlandse vertaling KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Oorspronkelijke titels: *The Lion, the Witch and the Wardrobe*, *The Magician's Nephew*, *The Horse and his Boy*, *Prince Caspian*, *The Voyage of the Dawn Treader*, *The Silver Chair* en *The Last Battle*

Vertaling: Imme Dros

Layout binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Cover art: Owen Richardson. Copyright © 2025 by C.S. Lewis Pte. Ltd.

Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer, Utrecht

ISBN 978 90 266 2848 1

NUR 283

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte. Ltd. Use without permission is strictly prohibited.

Published in the Dutch language under licence from The C.S. Lewis Company Ltd.

The Lion, the Witch and the Wardrobe Copyright © 1950 by C. S. Lewis Pte. Ltd.
Copyright renewed 1978 by C.S. Lewis Pte Ltd.

The Magician's Nephew Copyright © 1955 by C.S. Lewis Pte. Ltd.

The Horse and his Boy Copyright © 1954 by C.S. Lewis Pte. Ltd.

Prince Caspian Copyright © 1951 by C.S. Lewis Pte. Ltd.

The Voyage of the Dawn Treader Copyright © 1952 by C.S. Lewis Pte. Ltd.

The Silver Chair Copyright © 1953 by C.S. Lewis Pte. Ltd.

The Last Battle Copyright © 1956 by C.S. Lewis Pte. Ltd

Published in the Dutch language under licence from The C.S. Lewis Company Ltd.

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

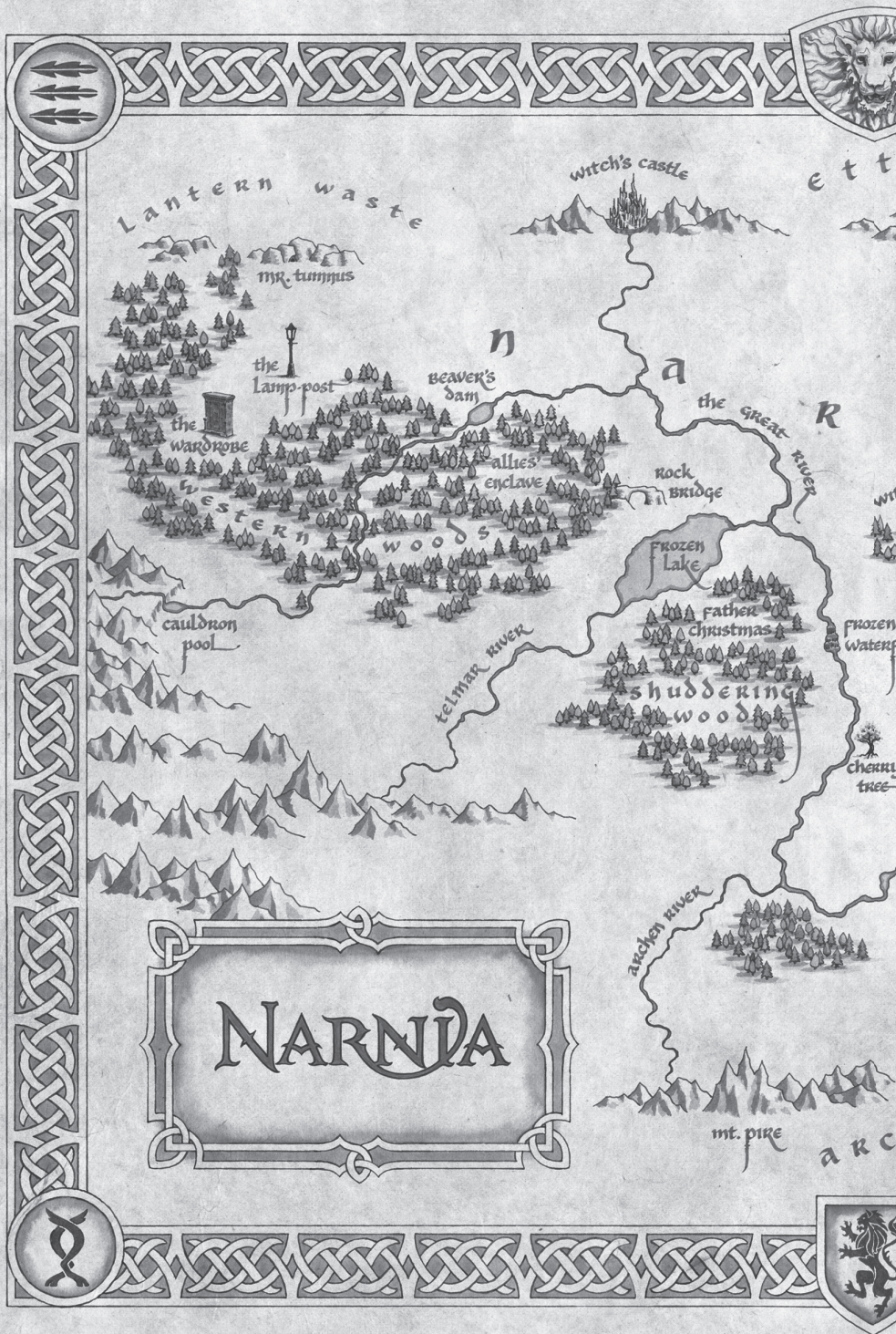
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.narnia.com

www.kokboekencentrum.nl

Inhoudsopgave

Oom tovenaar	9
De wereld achter de kastdeur	III
Het paard en zijn jongen	2II
Prins Caspian	337
De reis naar het Morgenland	455
De zilveren zetel	587
De eindstrijd	717

De Kronieken van
NARNIA

OOM TOVENAAR

HOOFDSTUK 1

De verkeerde deur

Dit is een verhaal over iets wat lang geleden gebeurde, in de dagen dat de grootvader van je grootvader nog klein was. Het is een heel belangrijk verhaal, omdat het laat zien hoe al het gaan en komen tussen onze wereld en het land Narnia begon.

In die dagen woonde detective Sherlock Holmes nog in Baker Street en Pietje Bell nog in Rotterdam. In die dagen droeg je heel andere kleren en op school waren ze heel wat strenger dan nu. Maar er was snoep! Ik ga je niet vertellen hoe goedkoop en lekker zuurstokken en nogablokken en toverballen waren, want dan krijg je voor niks het water in je mond. En in die dagen was er in Londen een meisje dat Polly Plummer heette. Ze woonde in een van die lange rijen huizen die allemaal aan elkaar zaten. Op een ochtend was ze in de achtertuin toen een jongen uit de tuin ernaast omhoog klom en zijn gezicht boven de muur stak. Polly was echt stomverbaasd, want tot die dag waren er in dat huis nog nooit kinderen geweest, alleen maar meneer Ketterley en zijn zuster juffrouw Ketterley, een oude vrijgezel en een oude vrijster. Dus ze keek nieuwsgierig omhoog. Het gezicht van de jongen was erg smerig. Veel smeriger had niet eens gekund als hij eerst met zijn handen in de aarde had gezeten, toen had gehuild en toen zijn tranen had afgeveegd. Wat eigenlijk precies was wat hij had gedaan.

‘Hoi,’ zei Polly.

‘Hoi,’ zei de jongen. ‘Hoe heet jij?’

‘Polly,’ zei Polly. ‘Hoe heet jij?’

‘Digory,’ zei de jongen.

‘Wat een rare naam, zeg,’ zei Polly.

‘Niet half zo raar als Polly,’ zei Digory.

‘Welles,’ zei Polly.

‘Nietes,’ zei Digory.

‘In elk geval was ik mijn gezicht,’ zei Polly. ‘Wat jij ook zou moeten doen, vooral als je...’ Daar hield ze op. Ze had willen zeggen: ‘als je

hebt zitten janken,' maar dat leek haar onbeleefd.

'Ja, dat deed ik,' zei Digory met een veel hardere stem, als een jongen die zo ongelukkig was dat het hem geen barst kon schelen wie dat wist. 'En dat zou jij ook doen als jij je hele leven buiten had gewoond met je eigen pony en een rivier onderaan je tuin en je moest mee naar een beestachtig gat als dit...'

'Londen is geen gat,' zei Polly verontwaardigd. Maar de jongen was te overstuur om naar haar te luisteren en ratelde door: '... en als je vader in India zat... en als jij moest wonen bij een tante en een oom die gek is – wie zou dat willen? – en als dat was omdat ze hier voor je moeder moesten zorgen... en als je moeder ziek was en... en... doodging.' Toen kromp zijn gezicht ongeveer in elkaar zoals dat gaat als je probeert je tranen in te houden.

'Dat wist ik niet. Sorry,' zei Polly zacht. En omdat ze geen idee had wat ze moest zeggen en Digory wat af wilde leiden vroeg ze: 'Is meneer Ketterley echt gek?'

'Of hij is gek,' zei Digory, 'of er is iets anders mis. Hij heeft een studeerkamer op zolder en tante Letty zegt dat ik daar nóóit naartoe mag. Nou, dat is om te beginnen al verdacht. En nog iets: als hij bij het eten iets tegen me wil zeggen – tegen haar probéért hij niet eens te praten – dan valt ze hem altijd in de rede. Ze zegt bijvoorbeeld: 'Laat de jongen met rust, Andrew,' of: 'Dáárover wil Digory vast niets horen,' of: 'Kom Digory, wil je niet even in de tuin spelen?'

'Waarover probeert hij te praten?'

'Weet ik niet. Hij komt nooit ver genoeg. Maar er is meer. Op een avond... nou, gisteravond... toen ik langs de zoldertrap liep – en daar ga ik al niet graag langs – hoorde ik, zo goed als zeker, een schreeuw.'

'Misschien houdt hij zijn gekke vrouw daar gevangen.'

'Heb ik ook aan gedacht.'

'Of misschien is hij een valsemunter.'

'Of hij was piraat, zoals de man in het begin van *Schateiland*, en verbergt zich voor zijn maten.'

'Wat spannend!' zei Polly. 'Nooit geweten dat jouw huis zo interessant was.'

'Jij kunt het interessant vinden,' zei Digory, 'maar je zou het niet fijn vinden als jij er moest slapen. Als jij wakker lag om te horen of de voetstappen van oom Andrew door de gang heen naar jóúw deur kwamen sluipen... En hij heeft zulke afschuwelijke ogen.'

Dat was hoe Polly en Digory elkaar leerden kennen. En omdat het pas het begin was van de zomervakantie en ze allebei dat jaar niet naar zee gingen, zagen ze elkaar iedere dag.

Hun avonturen begonnen vooral omdat het de natste en koudste zomer was in jaren. Dat bracht hen ertoe binnenshuis dingen te doen, of liever gezegd te onderzoeken. Het is wonderbaarlijk hoeveel onderzoek je kunt doen met een stompje kaars in een groot huis, of in een rij huizen.

Polly had lang geleden al ontdekt dat je, als je een bepaald deurtje opendeed op de bergzolder van haar huis, het waterreservoir kon vinden met daarachter een donkere ruimte. Daar kon je voorzichtig in klimmen. Die donkere ruimte was als een lange tunnel met rechts een bakstenen muur en links een schuin dak. Tussen de dakpannen waren kleine plekjes licht. Er was geen vloer in de tunnel: je moest van dakspant op dakspant stappen; ertussen was alleen gips. Als je op het gips trapte, zou je door het plafond van het huis eronder vallen. Een stukje van de tunnel naast het reservoir gebruikte Polly als smokkelaarsgrot. Ze had er stukken van oude pakkisten en zittingen van kapotte keukenstoelen en zo naartoe gesleept en over de spanten gelegd om een vloertje te maken. Hier bewaarde ze haar schatkist met allerlei kostbaarheden erin en een verhaal dat ze aan het schrijven was en meestal een paar appels. Ze had daar vaak in alle rust een flesje gemberbier gedronken, de oude flessen deden het meer op een smokkelaarsgrot lijken.

Digory vond de grot wel aardig (het verhaal liet ze hem niet zien) maar was meer geïnteresseerd in verkennen.

‘Hé,’ zei hij, ‘hoe ver loopt die tunnel door? Ik bedoel, stopt die waar jullie huis ophoudt?’

‘Nee,’ zei Polly. ‘De muren houden niet op met de daken, de muren lopen door. Ik weet niet hoe ver.’

‘Dan zouden we langs de hele rij huizen kunnen komen.’

‘Zou kunnen,’ zei Polly. ‘En, nog iets.’

‘Wat?’

‘We zouden ín die huizen kunnen komen.’

‘En gepakt worden als inbrekers? Nee bedankt.’

‘Doe niet zo wijsneuzig. Ik dacht aan het huis naast dat van jullie.’

‘Wat is daarmee?’

‘Dat staat toch leeg? Pap zegt dat het al leegstaat zolang wij hier wonen.’

‘Dan denk ik dat we er eens een kijkje moeten nemen,’ zei Digory. Hij was veel enthousiaster dan je gedacht had als je hem hoorde praten. Want natuurlijk vroeg hij zich af waarom een huis zo lang leeg had kunnen staan. Net als jij. En net als Polly. Zij en Digory zeiden allebei niet het woord ‘spookhuis’. Want allebei voelden ze dat als dat eenmaal gezegd was, het laf zou zijn er níet te kijken.

‘Zullen we het nu gaan proberen?’ vroeg Digory.

‘Mij best,’ zei Polly.

‘Niet doen als je liever niet wil,’ zei Digory.

‘Ik doe mee,’ zei ze.

‘Hoe weten we dat we in het op een na volgende huis zijn?’

Ze besloten op de bergzolder stappen zo lang als van de ene spant naar de andere te zetten. Dat gaf hun een idee hoeveel spanten er waren per kamer. Daar telden ze dan vier stappen bij voor de ruimte tussen de twee zolders in Polly’s huis en nog evenveel stappen voor de kamer van de dienstbode als voor de bergzolder. Dan hadden ze de lengte van het huis. Als ze die afstand twee keer aflegden zouden ze aan het eind van Digory’s huis zijn; elke deur daarna moest uitkomen op een zolder van het lege huis.

‘Maar ik geloof er niks van dat het echt leeg is,’ zei Digory.

‘Wat denk je dan?’

‘Ik denk dat iemand er stiekem woont, alleen ’s nachts komt en gaat met een donkere zaklantaarn. We ontdekken er vast een troep radeloze misdadigers en krijgen een beloning. Het slaat nergens op dat zo’n huis al die jaren leeg zou staan als er niet iets geheimzinnigs mee was.’

‘Pap dacht dat het de afvoer moest zijn,’ zei Polly.

‘Grote mensen hebben altijd van die saaie oplossingen,’ zei Digory. Nu ze bij daglicht op de zolder waren in plaats van bij kaarslicht in de Smokkelaarsgrot leek het veel minder voor de hand te liggen dat het in dat lege huis zou spoken.

Toen ze de zolder twee keer hadden opgemeten moesten ze met potlood en papier een som maken. Ze kregen er eerst allebei een ander antwoord uit, maar zelfs van het antwoord waar ze uiteindelijk allebei op uitkwamen, weet ik niet zeker of het klopte. Ze wilden te graag aan hun ontdekkingstocht beginnen.

‘We moeten geen geluid maken,’ zei Polly toen ze weer achter het reservoir naar binnen klommen. Omdat het zo’n belangrijke onderzoekstocht was, namen ze allebei een kaars mee (Polly had een aardig

voorraadje in haar grot). Het bleek in de tunnel erg donker en stoffig en tochtig en ze stapten van spant naar spant zonder een woord, alleen fluisterden ze soms: 'We zijn nu tegenover jullie zolder,' of: 'Dit moet halverwege óns huis zijn.'

Geen van de twee struikelde, geen van de kaarsen ging uit en ten slotte waren ze waar ze rechts een deurtje konden zien in de stenen muur. Er was geen grendel en geen handvat, want de deur was om naar binnen te gaan, niet naar buiten. Wel was er een knop (zoals ook vaak aan de binnenkant van een kastdeur) die ze, dat wisten ze zeker, om konden draaien.

'Doen?' vroeg Digory.

'Ik doe mee,' zei Polly weer. Ze voelden allebei dat het serieus werd, maar geen van de twee wilde opgeven. Digory draaide met wat moeite de knop om. De deur zwaaide open en het felle daglicht maakte dat ze knipperden met hun ogen. Toen keken ze tot hun schrik niet in een leegstaande zolder, maar in een gemeubileerde kamer. Wel leek hij verder leeg. Het was er doodstil.

Polly's nieuwsgierigheid werd haar te veel. Ze blies de kaars uit en stapte stil als een muis de vreemde kamer in. Hij had de vorm van een zolder maar was gemeubileerd als zitkamer. Elk stukje muur had boekenplanken en elk stukje plank stond vol boeken. Er brandde vuur in de haard (je herinnert je dat het een erg koude, natte zomer was dat jaar) en voor de haard stond met de rug naar hen toe een hoge leunstoel. Tussen de stoel en Polly was een grote tafel die het midden van de hele kamer in beslag nam, afgeladen met allerlei dingen: gedrukte boeken, notitieboeken, inktpotten, pennen, zegellak en een microscoop.

Maar wat Polly het eerst opviel, was een helderrood houten dienblad met een aantal ringen erop. Ze lagen twee aan twee: een paar gele en een paar groene ringen, dan ruimte, en dan weer een paar gele en een paar groene bij elkaar. Ze waren niet groter dan gewone ringen en je moest er wel naar kijken, zo straalden ze. Het waren de mooiste glimmende dingetjes die je kon bedenken. Als Polly een klein beetje jonger was geweest, had ze er een in haar mond willen steken.

De kamer was zo stil dat je de klok hoorde tikken. En toch, zoals Polly merkte, was het dan nog niet helemaal stil. Er was een zwak zoemgeluidje – heel, heel zwak. Als de stofzuiger in die dagen al was uitgevonden zou Polly gedacht hebben dat het van een stofzuiger kwam, ergens een heel stel kamers verder of een heel stel verdiepingen lager. Maar

dit geluid was mooier, alleen zo zwak dat je het nauwelijks kon horen.

‘In orde... niemand hier,’ zei Polly over haar schouder tegen Digory. Ze fluisterde niet langer. En Digory dook op, knipperend met zijn ogen en ontzettend smerig – wat Polly ook was.

‘Dit klopt niet,’ zei hij. ‘Dit is helemaal geen leeg huis. We kunnen ’m beter smeren voor er iemand komt.’

‘Wat zijn dat, denk je?’ vroeg Polly, wijzend naar de gekleurde ringen.

‘O, kom op,’ zei Digory. ‘Hoe eerder...’ Hij maakte die zin nooit af, want op dat moment gebeurde er iets. De hoge leunstoel voor de haard bewoog en eruit sprong – als een duveltje uit een doosje – de alarmerende gestalte van oom Andrew. Ze waren helemaal niet in het lege huis, ze waren in Digory’s huis en in de verboden studeerkamer. Allebei de kinderen zeiden ‘Oooh,’ en beseften hun vreselijke fout. Ze voelden dat ze hadden moeten weten dat ze nog lang niet ver genoeg waren gegaan.

Oom Andrew was lang en broodmager. Hij had een lang, gladgeschoren gezicht met een scherpe puntneus, opvallend heldere ogen en een dikke, verwarde bos grijs haar.

Digory was sprakeloos, want oom Andrew zag er duizend keer griezeliger uit dan ooit. Polly was nog niet zo bang, maar werd het gauw genoeg wel. Want het eerste wat oom Andrew deed, was naar de kammerdeur lopen en hem op slot doen. Toen draaide hij zich om, keek de kinderen met zijn felle ogen strak aan en lachte al zijn tanden bloot.

‘Zo!’ zei hij. ‘Nu krijgt mijn idiote zuster jullie niet te pakken.’ Het was beslist niet wat een groot mens hoorde te doen. Polly’s hart bonkte en zij en Digory deinsden achteruit naar het deurtje waardoor ze waren gekomen. Oom Andrew was ze te vlug af. Hij deed die deur ook dicht en bleef ervoor staan. Toen, al wrijvend in zijn handen, liet hij zijn vingers knakken. Hij had heel lange, heel mooie witte vingers.

‘Ik ben dolblij dat ik jullie zie,’ zei hij. ‘Twee kinderen. Precies wat ik nodig had.’

‘Alstublieft, meneer Ketterley,’ zei Polly. ‘Het is bijna tijd om te eten. Ik moet naar huis. Wilt u ons er alstublieft uit laten?’

‘Nog niet meteen,’ zei oom Andrew. ‘Deze kans is te mooi om te missen. Ik had twee kinderen nodig. Want ik zit midden in een groot experiment, zie je. Ik heb het geprobeerd met een cavia en dat leek te werken. Maar een cavia kun je niets vertellen. En je kunt een cavia ook niet uitleggen hoe hij terug moet komen.’

‘Hoor eens, oom Andrew,’ zei Digory. ‘Het is echt etenstijd en ze zullen ons zo direct gaan zoeken. U moet ons laten gaan.’

‘Moet?’ zei oom Andrew.

Digory en Polly keken naar elkaar. Ze durfden niets te zeggen, maar hun blikken zeiden: ‘Is dit niet vreselijk?’ en: ‘Meepraten maar.’

‘Als u ons nu even laat gaan voor de lunch,’ zei Polly, ‘dan kunnen we erna terugkomen.’

‘Ha, maar hoe weet ik dat jullie dat doen?’ zei oom Andrew met een sluwe glimlach. Toen leek hij van gedachten te veranderen.

‘Nou ja,’ zei hij, ‘als jullie echt weg moeten, dan moet het. Ik kan niet verwachten dat het voor twee kinderen zoals jullie erg leuk is om met een oude knar als ik te praten.’ Hij zuchtte en ging door: ‘Jullie hebben geen idee hoe alleen ik soms ben. Maakt niet uit. Ga gauw eten. Maar ik wil jullie een aardigheidje geven voor jullie weggaan. Het gebeurt niet iedere dag dat ik een klein meisje in mijn suffe, oude kamer vind, vooral, als ik het zeggen mag, zo’n bijzonder aantrekkelijke jongedame als jij.’ Polly begon te denken dat hij misschien helemaal niet gek was.

‘Zou je niet een ring willen, liefde,’ vroeg oom Andrew.

‘Bedoelt u een van die gele of groene daar?’ vroeg Polly. ‘Nou en of.’

‘Niet een groene,’ zei oom Andrew. ‘Ik kan, ben ik bang, de groene niet weggeven. Maar ik geef je graag een van de gele ringen, graag. Kom er maar een passen.’

Polly was over haar angst heen. Ze vond de oude heer helemaal niet zo gek, en de glanzende ringen hadden iets wonderlijk aanlokkelijks. Ze liep naar het dienblad. ‘Hé,’ zei ze. ‘Dat zoemgeluid wordt hier harder. Het lijkt wel of de ringen het doen.’

‘Wat een unieke fantasie heb je, liefde,’ zei oom Andrew lachend. Het klonk als een gewone lach, maar Digory had op zijn ooms gezicht een gretige, bijna begerige blik gezien. ‘Polly! Doe niet zo stom!’ schreeuwde hij. ‘Niet aankomen!’

Te laat. Polly’s hand raakte al een van de ringen aan. En ogenblikkelijk, zonder een lichtflits, zonder een geluid of een andere waarschuwing, was er geen Polly. Digory en oom Andrew waren alleen in de kamer.

HOOFDSTUK 2

Digory en oom tovenaar

Het was zo plotseling en zo ijzingwekkend anders dan alles wat Digory ooit had beleefd, zelfs in een nachtmerrie, dat hij een gil gaf. Meteen lag de hand van oom Andrew op zijn mond. 'Geen kik!' siste hij in Digory's oor. 'Als je zo'n lawaai maakt, hoort je moeder het. En je weet wat schrik met haar kan doen.'

Zoals Digory later zei: het beestachtig gemene om iemand zo stil te krijgen, deed hem bijna kotsen. Maar hij gilde niet meer.

'Dat is beter,' zei oom Andrew. 'Misschien kon je er niets aan doen. Het is een schok als je voor het eerst iemand ziet verdwijnen. Het gaf mij zelfs een schok toen de cavia gisternacht verdween.'

'Was dat toen u schreeuwde?' vroeg Digory.

'O, dat heb je gehoord, hè? Ik hoop dat je me niet bespioneerde.'

'Helemaal niet,' zei Digory verontwaardigd. 'Maar wat is er met Polly gebeurd?'

'Feliciteer me, mijn jongen,' zei oom Andrew handenwrijvend. 'Mijn experiment is geslaagd. Het kleine meisje is weg... verdwenen... van de wereld vertrokken.'

'Wat heeft u met haar gedaan?'

'Haar naar een... eh... een andere plek gestuurd.'

'Wat mag dát betekenen?' vroeg Digory.

Oom Andrew ging zitten en zei: 'Wel, ik zal je er alles over vertellen. Ooit gehoord van de oude mevrouw Lefay?'

'Was ze niet een oudtante of zoiets?' vroeg Digory.

'Niet precies,' zei oom Andrew. 'Ze was mijn peetmoeder. Daar hangt ze, aan de wand.' Digory keek en zag een verbleekte foto waarop het gezicht stond van een oude vrouw met een hoed op. En hij herinnerde zich dat hij een keer een foto met datzelfde gezicht had gezien in een rommel-laatje thuis. Hij had zijn moeder gevraagd wie dat was en het leek toen of moeder er liever niet over wilde praten. Het was geen aardig gezicht, vond Digory, al kon je dat bij die heel vroege fotografieën nooit echt zeggen.

De Kronieken van NARNIA®

Stap in de klerkast en reis mee naar
de wonderlijke wereld van Narnia

De Kronieken van Narnia vormen een spannend, fantasierijk verhaal over een magisch land, waar de bomen en dieren kunnen spreken en waar een strijd woedt tussen goed en kwaad. Regelmatig vinden er veldslagen plaats tussen reuzen, centauren, dwergen en faunen. De bewoners van Narnia worden in hun strijd bijgestaan door Pieter, Suze, Edmond en Lucy Pevensie. En natuurlijk door de machtige leeuw Aslan, wiens kracht bijna oneindig lijkt...

Cover art door
Owen Richardson
Copyright © 2025 by
C.S. Lewis Pte. Ltd.
www.narnia.com

NARNIA®

is a registered trademark
of C.S. Lewis Pte Ltd.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 283

9 789026 628481